Țefania - Comentarii Jean Koechlin

Ţefania (sau Sofonie) a profeţit în timpul împărăţiei credinciosului Iosia. Pentru ce atunci cartea sa este atât de severă? Pentru că poporul urmează numai prin constrângere exemplul bun al împăratului său (2 Cronici 34.33). O aceeaşi condamnare îi ameninţă: 1. pe închinătorii la idoli; 2. pe cei cu inima împărţită, care încearcă în acelaşi timp să slujească şi Domnului şi lui Malcam (sau Moloh); 3. pe cei care în mod voit se întorc de la a-L urma pe Domnul; 4. în sfârşit, pe mulţimile indiferente care nu-L caută pe Domnul, nici nu se interesează deloc de El (v. 4-6). Aceleaşi categorii de oameni există şi astăzi şi ei aleargă împreună spre aceeaşi judecată. Pentru că, dacă aceste profeţii au avut în trecut o împlinire parţială, să nu uităm că această zi înspăimântătoare, „ziua cea mare a Domnului“, este încă în viitor! Ea este evocată de mai bine de două mii cinci sute de ani prin profeţi şi este confirmată de Domnul Isus în evanghelii şi, de asemenea, de apostoli în epistole. Apropiată încă de pe vremea lui Ţefania, cu cât mai mult este ea acum gata să sosească! (v. 14). Să ne amintim, aşadar, de aceste cuvinte „vorbite mai înainte prin sfinţii proroci şi de porunca Domnului şi Mântuitorului, prin apostoli“! Şi să avem grijă să nu uităm „promisiunea venirii Lui“ (2 Petru 3.2-4)!

Aceste profeţii tratând judecata viitoare a celor răi ar putea părea, pentru copiii lui Dumnezeu, de un interes secundar, de vreme ce evenimentul pe care îl aşteaptă ei este nu criza finală despre care se vorbeşte aici, ci venirea Domnului pentru a-Şi răpi Biserica (1 Tesaloniceni 5.4,9). Anunţul acestei drepte răsplătiri a răului însă trebuie să ne deschidă în aşa fel ochii asupra caracterului lumii, încât să ne despărţim de ea într-un mod cât mai radical (2 Petru 3.10-12). Nevăzându-L pe Dumnezeu pedepsind răutatea oamenilor în prezent, aşa cum o merită, am putea uita câtă oroare are Dumnezeu de ea, însă pasaje ca acestea ne ajută să ne amintim de acest fapt. Deviza cetăţii Ninive, în aroganţa şi în egoismul ei nebun, este: „Eu şi niciuna în afară de mine“ (v. 15); la fel şi cea a Babilonului (Isaia 47.8). Dar să ascultăm cu atenţie dacă nu cumva uneori acesta este deopotrivă şi murmurul inimii noastre. În contrast, versetul 3 ni-i prezintă pe „cei blânzi“, pe cei pe care Domnul îi numeşte fericiţi şi care seamănă cu El (Matei 5.5; 11.29). Este vorba, din punct de vedere profetic, despre viitoarea rămăşiţă a iudeilor (v. 9b; cap. 3.13), invitată să-L caute pe Domnul pentru a fi pusă la adăpost în ziua mâniei Lui. Numele Ţefania semnifică, de altfel, „cel pe care Domnul (Iah) îl ascunde sau îl protejează“.

După ce va fi pedepsit naţiunile, mâna Domnului se va întinde asupra Ierusalimului, cetatea răzvrătită, coruptă, care asupreşte! Este trist că cele patru reproşuri care urmează în versetul 2 ar putea fi adresate chiar copiilor lui Dumnezeu, când ei neglijează fie Cuvântul – „n-a ascultat glasul, n-a primit corectarea“ – fie rugăciunea: „nu s-a încrezut în Domnul, nu s-a apropiat de Dumnezeul ei“.Atunci se va împlini Cuvântul Domnului Isus: „unul este luat şi altul este lăsat“ (Matei 24.40). Răzvrătiţii, orgolioşii, aroganţii vor fi luaţi (v. 11) şi Domnul va lăsa să vieţuiască pe pământ un popor smerit şi sărac, care-şi pune încrederea numai în El (v. 12). Ce bucurie pentru această rămăşiţă (v. 14), însă ce bucurie cu atât mai mare pentru Domnul, ale Cărui afecţiuni vor fi satisfăcute! „Va tăcea (sau Se va odihni) în dragostea Lui“ (v. 17). Acest verset 17 se aplică Împărăţiei lui Hristos, însă nu deşteaptă el încă de acum un ecou în inima fiecărui răscumpărat? Să ne gândim la fericirea Lui! El, Cel care a plâns pe pământ, cunoaşte deja o bucurie deplină (Psalmul 126.6) şi neştirbită şi, drag prieten credincios, „El Se va bucura de tine“. După cumplita „muncă a sufletului Lui“, El Se va bucura etern – şi ai Săi cu El – de odihna desăvârşită a dragostei (v. 17; Ieremia 32.41).